

Et retssamfund?

Man skal ikke lade sig skræmme af rockere. Heller ikke af håbløse dommere, skriver Hans Kristian Pedersen

”Jeg kan godt se dit problem, men det må du gå et andet sted hen med”, sagde fogedretten til mig forleden. Baggrunden er følgende:

I min butik Laserdisken sælger jeg ukendte film, der udgives i USA og andre steder i verden, og som ikke er kommercielle nok til en udgivelse i Danmark. I princippet er der ikke noget i vejen for dette, når filmene ikke udgives i Danmark. En ny ophavsretslov fra december 2002 giver de danske selskaber i Foreningen af Danske Videogramdistributører (FDV) ret til at forbyde parallelimport af de titler, de har danske rettigheder til, men længere rækker deres rettigheder ikke.

DU SPØRGER måske: Hvorfor forbyder de så ikke bare parallelimport? Hvorfor har du fået et problem?

Her skal man lige forstå, at FDV's forhold til Laserdisken ligner Arlas forhold til Hirtshals Mejeri. Mejerigiganten Arla har en markedsandel, der er tæt på 100 pct., men Hirtshals Mejeri står i vejen for den totale dominans. Resten af den historie er velkendt.

På samme måde er Laserdiskens import af uafhængige film en torn i øjet på FDV. Selvom selskaberne i FDV konkurrerer indbyrdes, er de enige om én ting: Hver gang Laserdisken sælger en importeret film fra en uafhængig producent, er der ingen af selskaberne i FDV, der tjener penge. De har en fælles interesse i at bekæmpe Laserdiskens import og opnå en markedsandel på 100 pct..

EFTER LOVENS vedtagelse skrev jeg til alle selskaberne og spurgte, om de ville forbyde parallelimport. Nogle svarede ja, andre svarede ikke.

Jeg fortsatte importen med respekt for de forbud, der var givet, indtil den 29. november 2005, hvor fogeden pludselig stod med en advokat fra FDV og en IT-medarbejder og gik i gang med at tage kopier af mine regnskabsfiler for de sidste tre år (omtalt i NORDJYSKE 30.11.05). Omkring 2000 film blev beslaglagt.

Jeg har (11.12.05) redegjort for problemet i forhold til Menneskeretskonventionen, når fogedretten gennemfører uvarslede ransagninger uden et forudgående retsmøde, uden advokat og

på et tvivlsomt retsgrundlag.

Held i uheld - fremgangsmåden betød til mit held, at jeg ikke fik mulighed for at rette en formel fejl, som FDV og fogedretten havde begået i farten. Selvom Laserdiskens CVR-nr. i overensstemmelse med loven står på Laserdiskens hjemmeside og på de fakturaer, der blev fremlagt som bevismateriale på de ”ulovlige” aktiviteter, havde de glemt at checke CVR-nummeret i CVR-registreret (det gøres gratis på www.cvr.dk) og anlagt sagen mod Laserdisken ApS, et selskab, der

ophørte med aktiviteter flere år tidligere.

JEG HÆFTEDE mig ikke ved det på tidspunktet, for det var tydeligvis mig og min import, der var problemet. Jeg var mest af alt målløs over, at de ikke bare havde sagt til mig, at de ville

forbyde parallelimport, da jeg spurgte dem for flere år siden. Hvorfor ventede de så længe, og hvorfor gik de til fogedretten?

Svaret kommer om et øjeblik, men i dag er jeg klar over, at hvis ikke fogedretten og FDV havde været enige om at gennemføre et overraskelsesangreb, havde jeg sikkert uden videre rettet den fejl, der måske ender med at blive min redning.

Jeg studerede siden lovgivningen og bemærkede retsplejelovens § 653c, og for nogle måneder siden bad jeg om at få det bevissikrede materiale leveret tilbage. Situationen er nemlig, at der blev foretaget bevissikring på min personlige virksomhed på baggrund af handlinger, jeg personligt er ansvarlig for – men der var ikke lagt sag an mod mig. Loven sætter en frist på 4 uger, og hvis fristen ikke overholdes, skal materialet leveres tilbage, og det indsamlede materiale kan ikke bruges i retten som dokumentation for krænkelse. Det står i § 653c.

FOGEDRETTEn ignorerede henvendelsen, men FDV blev grebet af panik. De skyndte sig at anlægge en ny sag for at få udleveret det materiale, der allerede var indsamlet, men som ikke var udleveret, fordi kæremålet efter den første razzia ikke er behandlet endnu – ja, jeg venter stadig på at få chancen for at forklare mig for en dommer i den sag, men det er en anden historie.

Denne gang stævnedes FDV mig personligt, og vi mødtes i retten, hvor fogeden var lige så uvillig til at høre på mig som sidste gang. Hun mente, at regnskaberne havde ligget i fogedretten længe nok, og hun konstaterede, at jeg ikke havde dokumenteret en tilladelse til at sælge importerede film. Hun udleverede uden tøven regnskaberne til FDV – selvom kæremålet stadig ikke er afgjort, og selvom fogedretten efter retsplejeloven slet ikke var i lovlig besiddelse af regnskaberne længere. Vel var det en dum fodfejl af FDV, men lov er vel lov?

BURDE FOGEDEN ikke have sagt til FDV: ”Jeg kan godt se jeres problem, men det må I gå et andet sted hen med.”?

Fogedretten vil hellere hjælpe FDV og får det til at passe ved at vende tingene på hovedet og forlange af mig, at jeg positivt skal dokumentere en tilladelse til at sælge importerede film. Skal jeg så igang med at hente tilladelser? En optælling sidste år viste, at Laserdiskens hjemmeside tilbød over 50.000 titler, der ikke er udgivet i Danmark. Tusindvis af disse film bliver aldrig solgt, men som filmformidler er det min opgave at skabe forbindelse mellem de kunstnere, der gerne vil have deres film ud i verden, og de filmsamlere, der eventuelt vil købe dem. FDV's medlemmer har ikke rettigheder til én eneste af disse film, men hvis fogedrettens krav gennemføres, bliver de umulige at sælge, så FDV jubler selvfølgelig over afgørelsen.

JEG SPEKULERER på, om Mari Kornhauser vil takke dommeren for at beskytte hendes rettigheder på den måde. Hun var ikke sur på mig, da hun fandt ud af, at jeg tilbød hendes film på min hjemmeside.

Hun skrev således: ”I'm sorry, I don't speak danish. I am the director of Housebound. I just discovered by accident that you are distributing it and I am thrilled that it is getting out there in the world... so thanks.” Hvis det står til fogedretten, er det slut med sådanne glædelige overraskelser. Mari skal til at udstede tilladelser, hvis hun vil bevare muligheden for at sælge sine film i Danmark. Hvad nu, hvis det lykkes mig at skaffe 50.000 skriftlige tilladelser, herunder fra den koreanske filminstruktør John Woo. Jeg købte hans trilogi ”Ying huang boon sik”, da den i 2004 blev udgivet i

Korea i en smuk samlerudgave. John Woo er siden blevet en anerkendt filminstruktør i Hollywood og hans tidligere koreanske film kan nu også sælges i Danmark. Mere end to år efter, at jeg købte den koreanske udgave, blev filmen udgivet i Danmark. Nu er min hypotetiske tilladelse fra John Woo ikke det papir værd, det er skrevet på, for den overtrumfes af den danske rettighedshaver.

De skriftlige tilladelser er altså fuldstændigt ligegyldige – det afgørende er, om der findes en dansk rettighedshaver, og FDV vil ikke fortælle, hvad de har rettigheder til. Universal vil ikke engang give mig adgang til deres hjemmeside.

Det er det problem, dommeren refererede til i indledningen. ”Når FDV ikke vil samarbejde, kan du jo ikke finde ud af, hvad du kan importere lovligt. Det kan ikke undgås, at der sker smuttere. Derfor er det nødvendigt, at FDV får adgang til dine regnskaber, så de kan finde ud af, hvor mange smuttere, der er.”

Der er ikke fundet smuttere siden forbuddet i november 2005, hvor jeg ophørte med al parallelimport, for vi er meget grundige, men alene risikoen for, at jeg uforvarende skulle importere en forkert film, er nok til, at byretten i Aalborg vil give FDV adgang til mine regnskaber.

NU HVOR FDV har fået regnskaberne, er det også blevet opklaret, hvorfor de ikke bare svarede på mit brev, men ventede et par år, mens jeg importerede film i god tro. Den efterfølgende melding var, at jeg efter et forsigtigt skøn skylder ”flere millioner kr” i erstatning for ulovlig parallelimport. De vil gå med til en symbolsk erstatning på 50.000 kr, hvis jeg tilstår mine forbrydelser – og lukker Laserdisken. På baggrund af byrettens knæfald for FDV er det ikke utænkeligt, at FDV får deres krav igennem. Jeg har alligevel takket nej til tilbuddet, for det vil være forkert. Ligeså lidt som man skal lade sig skræmme af rockere til at undlade at vidne i retten, lige så lidt skal man lade sig skræmme af håbløse dommere. Jeg går ”et andet sted hen” med mit problem.

● Hans Kristian Pedersen er indehaver af forretningen Laserdisken, Prinsensgade 38, Aalborg. E-mail: hk@laserdisken.dk. www.laserdisken.dk

